

Arrest

nr. 173 187 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2016 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2015 deed verzoekster een aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader met Italiaanse nationaliteit.

1.2. Op 8 maart 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 02/12/2015 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene diende op 02/12/2015 een aanvraag gezinshereniging in als bloedverwante in neergaande lijn (descendant), in functie van haar vader [E.A.M.]

Het verblijfsrecht van de vader van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien hij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Bijgevolg kan artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene, in eigen hoofde aan de voorwaarden zou voldoen om overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 een verblijfsrecht te verkrijgen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als bloedverwante in neergaande lijn aangevraagd op 02/12/2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Aan de betrokkene werd bevel gegeven het grondgebied van het rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 50, §2, 4°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij licht het middel toe als volgt:

"1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grand waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder en van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.

Dat verzoeksters vader ter staving van zijn aanvraag recente attesten heeft neergelegd betreffende zijn invaliditeit en waaruit blijkt dat hij tot 31.01.2016 (tot de pensioenleeftijd) een invaliditeitsuitkering ontving.

Dat verzoeksters vader betreffende zijn inkomsten na 31.01.2016 onmogelijk bewijsstukken kon neerleggen omdat hij heden gewoon geen inkomsten heeft nu zijn aanvraag pensioen nog steeds hangende is bij de Rijksdienst voor Pensioenen ("Office national des Pensions") die verantwoordelijk is voor zijn pensioenaanvraag en het samenbrengen van de informatie over de door hem opgebouwde rechten in Italië waar hij gewerkt heeft (cf. stuk 2).

Dat verweerder echter in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met het feit dat hij een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij tot 31.01.2016 een invaliditeitsuitkering ontving en met het feit dat hij na deze periode onmogelijk een bewijs van inkomsten kon neerleggen nu hij

pensioengerechtigd is geworden (en dus sowieso een rustpensioen zal ontvangen) doch door de aanslepen van de pensioenaanvraag bij de Rijksdienst nog steeds geen pensioen heeft ontvangen (en daardoor tijdelijk afhankelijk is van de hulp van derden).

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met het art. 50§2,4e a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat immers in het art. 50§2,4e, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende gesteld wordt: "Art. 50§2 4° Vw. : burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet : a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziekteverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen.

Dat derhalve in deze bepaling uitdrukkelijk gesteld wordt dat "onder andere invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziekteverzekering" in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing geenszins verduidelijkt waarom de invaliditeitsuitkering en de pensioenuitkering (welke verzoeksters vader vanaf 1.02.2016 in principe moet ontvangen) niet kunnen beschouwd worden als ressorterende onder art. 50§2,4ea) Vw.

4.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster en haar vader mondeling te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden."

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 8 maart 2016 ten aanzien van verzoeksters vader werd genomen. Verzoekster voert identiek hetzelfde middel aan als haar vader in de zaak RvV 187 871 met betrekking tot haar echtgenoot. De Raad verwijst dan ook naar zijn antwoord in het arrest met nummer 173 185 van 16 augustus 2016, dat hier wordt weergegeven en als overgenomen wordt beschouwd:

"Verzoeker voert in concreto aan dat hij onmogelijk bewijsstukken kon neerleggen met betrekking tot zijn inkomsten na 31 januari 2016 omdat zijn pensioenaanvraag nog steeds hangende is bij de Rijksdienst voor Pensioenen die verantwoordelijk is voor zijn pensioenaanvraag en het samenbrengen van informatie over de door verzoeker opgebouwde rechten in Italië waar hij gewerkt heeft. Hij verwijst daarbij naar een pensioenaanvraag (stuk 2) die hij heeft ingediend op 1 februari 2016.

Verzoeker voert aan dat hij een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij tot 31 januari 2016 een invaliditeitsuitkering ontving en dat hij na deze periode onmogelijk een bewijs van inkomsten kon voorleggen nu hij pensioengerechtigd is geworden. Door het aanslepen van de pensioenaanvraag bij de Rijksdienst heeft hij nog steeds geen pensioen ontvangen. Verzoeker betoogt dat conform artikel 50, §2, 4° a) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 "onder andere invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziekteverzekering" in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij niet motiveert waarom de invaliditeitsuitkering en de pensioenuitkering (die hij in principe vanaf 1 februari 2016 moet ontvangen) niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen bedoeld bij deze bepaling. Verzoeker voert verder aan dat hij hieromtrent diende te worden gehoord.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving een aanvraag de volgende documenten voorlegde:

- bewijs van inkomsten betaald door de L. M. van 2013 tot september 2015;*
- attest van de L. M. betreffende invaliditeit;*
- documenten van A. aangaande een arbeidsongeval;*
- uitzend overeenkomst en loonstroken van A.;*
- overzicht volledig uitkeringsgerechtigde werkloze 2013;*

- fiscale fiche arbeidsongeval van A. verzekering betreffende de betalingen aan verzoeker in het jaar 2013;
- besluit van A. dat verzoeker niet blijvend werkonbekwaam zou zijn;
- attest L. M. betreffende de invaliditeitstoekenning tot 31 januari 2016;

In essentie motiveert de bestreden beslissing, enerzijds, dat de uitkering wegens arbeidsongeschiktheid te laag is, en anderzijds, dat aan deze uitkering een einde zal komen bij het bereiken van de pensioenleeftijd op 31 januari 2016 en dat verzoeker niet aantoonde over welke bestaansmiddelen hij vanaf die datum zal beschikken.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker het motief volgens het welke de arbeidsongeschiktheidsuitkering te laag is (de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend), niet betwist.

Met betrekking tot de pensioenaanvraag blijkt dat deze aanvraag slechts werd ingediend op 1 februari 2016. Gelet op het feit dat de aanvraag voor een verklaring van inschrijving werd ingediend op 15 september 2015 en er een beslissing werd genomen op 8 maart 2016, blijkt niet dat er te dezen sprake is van enig "aanslepen" van de pensioenaanvraag. Bovendien blijkt niet dat hij deze stukken met betrekking tot aanvraag heeft voorgelegd aan de verwerende partij die er dan ook geen rekening mee kon houden. In de mate verzoeker in het middel betoogt dat hij vanaf 1 februari 2016 hoe dan ook recht heeft op een pensioen, brengt hij daarvan geen enkel bewijs bij.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij in elk geval over een pensioenuitkering zou beschikken vanaf 1 februari 2016. Uit geen enkel door verzoeker voorgelegd stuk kan blijken of hij daadwerkelijk recht heeft op een pensioenuitkering en wat de hoogte ervan is. Ook ter terechtzitting hierover ondervraagd, erkent de advocaat van de verzoekende partij geen verdere informatie te hebben omtrent het lot van de pensioenaanvraag.

De bestreden beslissing motiveert wel degelijk omtrent de arbeidsongeschiktheidsuitkering en het pensioen van verzoeker. Deze motieven worden door verzoeker niet weerlegd."

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 14, 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 inzake het vrij verkeer van burgers van de unie (hierna: de burgerschapsrichtlijn), van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij licht het tweede middel toe als volgt:

"Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland.....

4. in afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen

bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging"

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied wordt geweigerd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeksters, Unie-burger, rekening te houden met verzoeksters duur van haar verblijf in België, haar familieleden in België,

haar tewerkstelling in België, haar hangende pensioenaanvraag in België, haar minderjarig kind in België,...

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 i.o. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeksters uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België en met het belang van verzoeksters minderjarig zusje, S.E.A."

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14 van de burgerschapsrichtlijn merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling in het Belgisch recht werd omgezet in de artikelen 41ter en 42bis van de vreemdelingenwet door de wet van 25 april 2007, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10 mei 2007, zodat verzoekster zich niet meer rechtstreeks op de schending van de richtlijn kan beroepen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot artikel 28 van de burgerschapsrichtlijn, dat eveneens door de wet van 25 april 2007 werd omgezet in artikel 45 van de vreemdelingenwet. De artikelen 15 *juncto* 31 van de burgerschapsrichtlijn werden omgezet in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Overigens merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de door de artikelen 41ter, 42bis en 45 van de vreemdelingenwet geviseerde situaties, maar enkel vaststelt dat verzoeksters vader niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40, §4, 2°, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, haar aanvraag was verbonden aan de aanvraag van haar vader aan wie het toekwam om op zorgvuldige wijze het bestuur in te lichten omtrent de bestaansmiddelen waarover hij beschikt.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten verbindt verzoekster het hoorrecht aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder omdat geen rekening werd gehouden met verzoeksters minderjarige zus.

De Raad merkt op dat het recht om gehoord te worden, bepaald in artikel 41 van het Handvest, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het weigeren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind, bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In dit verband merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ook ten aanzien van verzoeksters ouders en haar zus op dezelfde datum gelijklopende beslissingen werden genomen. De eenheid van het gezin werd aldus bewaard. Ook dient er in beginsel van uit te worden gegaan dat het hoger belang van het kind er in gelegen is om samen met de ouders te kunnen verblijven. Verzoekster voert geen andere elementen aan die zij naar voren had willen brengen die een impact kunnen hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT